

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA
NOVETATS
DEL SERVEI DE PUBLICACIONS

COL-LECCIÓ OBERTA

- **La llengua als mitjans de comunicació**
Antoni Ferrando, ed.
Una sèrie d'aportacions teòriques i pràctiques d'interès ben viu sobre la llengua oral als mitjans de comunicació de massa.

COL-LECCIÓ ACADÈMIA DELS NOCTURNS

- **Teletextos VV.AA.**
Vicent Salvador, ed.
Lectures de teoria sobre la comunicació televisiva.

COL-LECCIÓ BIBLIOTECA LINGÜÍSTICA CATALANA

- **Sociolingüística**
F. Gimeno/B. Montoya
Un bon mitjà per a introduir-se en aquesta disciplina mixta.
- **Català Col·loquial (2a. edició)**
L. Payrató
Aspectes de l'ús corrent de la llengua catalana.

COL-LECCIÓ EDUCACIÓ

- **Manual d'ús de l'estàndard oral**
Josep Lacreu
Una contribució imprescindible per a la configuració d'un estàndard oral ric i flexible, vàlid per als reptes que planteja la comunicació en el món d'avui.

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA
Servei de Publicacions
C/ de la Nau, 2. 46105 València
Telf. 356 41 15

ser no tan contundents com les de Nabokov, és clar), de Wilson i, sobretot, assistir a un dels diàlegs intel·lectuals més engrescadors d'aquest segle entre dues personalitats fortes, que malgrat l'amistat que professen no s'estan de dissentir obertament i fins i tot en termes durs de les obres de l'altre. Les cartes, que abracen un llarg període de temps (de 1940 a 1971) ens mostren l'ajuda generosa que Wilson va prestar a Nabokov, introduint-lo en el món editorial i universitari dels Estats Units, i les coincidències i divergències que sorgeixen a l'hora d'enfrontar-se a una lectura amb l'esperit obert i amb la peculiaritat de procedir tots dos interlocutors de dues tradicions literàries tan diverses. L'interès que Wilson havia demostrat per la literatura russa trobarà el seu contrapunt en Nabokov, que molt sovint difereix de les opinions d'aquell. Tanmateix, amb el pas dels anys l'amistat d'aquestes dues personalitats tan sòlides va anar difuminant-se, i una de les raons potser podríem trobar-la en la crítica aferissada que Wilson féu de la traducció anglesa que Nabokov va fer de l'**Evgueni Oneguï** de Puixkin, i que avui podem llegir al llibre **A Window on Russia**.

Aquest mateix caràcter estimulant i obert de la crítica wilsoniana el podem trobar en alguna de les seves «equivocacions» històriques (al meu parer, si més no): un exemple, també fruit d'aquesta esplèndida correspondència, és la negativa acollida a la **Lolita** nabokoviana per part del crític nord-americà: *De tot el que he llegit de la teva producció és el que m'agrada menys. La narració en què s'inspirava era interessant, però no crec que un tema com aquest pugui suportar un desenvolupament així. Els temes malsons aconseguixen de vegades bons llibres; però no em penso que te n'hagis sortit. No és simplement que la situació i els personatges siguin ells mateixos repugnants, sinó que, presents en aquesta escala, semblen perfectament inversemblants. Les diverses peripècies i la tensió final tenen, al meu parer, els mateixos defectes que els moments on es lliga l'acció a Bend Sinister i Camera obscura: són massa absurdes per ser horro-*

ses o tràgiques, però massa desagradables per ser divertides... Opinió al marge, la franquesa amb què Wilson tracta l'obra del seu amic és un magnífic exemple de la independència de criteri que hauria de presidir qualsevol aproximació crítica a l'obra d'un autor.

Wilson defensà sempre aquesta independència i, en aquest sentit, la seva actitud com a crític va ser un perfecte model d'equilibri del que ha de ser la transmissió de l'obra entre autor i públic. Leon Edel resumia l'actitud crítica de Wilson en el paràgraf final d'un dels seus assaigs més cèlebres, aquell que dona títol al llibre **La ferida i l'arc**, un estudi sobre el **Filoctetes** de Sòfocles, en què el jove Neoptolemus ha de salvar l'arquer Filoctetes ferit i abandonat a l'illa de Lemnos durant deu anys, per tal d'aconseguir que posi el seu arc infal·lible al servei dels atenesos en la guerra de Troia. La metàfora d'Edel, per bé que enrevessada, és extraordinàriament indicativa de la posició de Wilson i diu així: *Neoptolemus, en la seva recreació (de Wilson), es converteix en una mena de crític arquetípic, de la mateixa manera que Filoctetes representa l'artista arquetípic; ell reflecteix millor que no pas l'arquer la imatge i la vocació d'Edmund Wilson. Podem trobar en les profunditats biogràfiques d'aquest assaig la doble identificació del triple pensador: l'Edmund Wilson la ferida del qual el fa prevenir-se de ser poeta, dramaturg o novel·lista a nivell dels seus contemporanis, i el Wilson els dons de penetració intel·lectual i de simpatia del qual fan d'ell un de sol amb la «humanitat comuna» de l'art i la societat, un de sol amb Neoptolemus. En l'última frase de l'assaig, Edmund ens diu que «en posar en risc la seva causa amb el reconeixement de la seva humanitat comuna amb l'home malalt, en negar-se a violar la seva paraula, Neoptolemus dissol l'obstinació de Filoctetes i així el guareix i l'allibera, i salva la campanya de Troia». En definir Neoptolemus, Edmund Wilson es defineix ell mateix. Aquest compromís amb l'autor i amb la seva obra són l'arrel que manté la vigència dels assaigs d'Edmund Wilson més enllà del seu temps.*